

«Dalí em va inspirar: intento escriure lletres tan surrealistes com les seves pintures»

"No em relaxo tot i estar en l'etapa 'museu' de la meua carrera"

A molta gent li encantaria saber com és ser una llegenda del rock. Es porta molt bé! És un miracle haver sobreviscut tant de temps en un negoci tan dur. No em relaxo tot i estar en l'etapa 'museu' de la meua carrera. Com s'ho fa? Malgrat tots els elogis, premis i concerts amb entrades exhaurides, confesso que continuo insegur sobre la meua pertinença a l'aristocràcia del rock. Agraïxo molt que em diguin llegenda, però ara mateix estic concentrat en la llista de cançons per al nostre pròxim concert a Girona... Ha estat de gira des del 1973, més de cinquanta anys viatjant! És una paradoxa. Quan estic de gira penso que hauria de ser a casa, i quan soc a casa penso que hauria d'estar de gira. A vegades em sento més còmode en una habitació d'hotel que al meu propi llit. He passat gran part de la meua vida assegut en furgonetes, veient camions i fàbriques per la finestra. Literalment a la carretera! Mentre la meua veu aguanti i el públic vulgui escoltar-me, imagino que continuaré a la carretera. Vostè sempre va voler ser una estrella del rock? Quan vaig començar a tocar la guitarra als dotze anys, el 1961, no se'ls deia «estrelles del rock». Crec que a Dion o Chuck Berry només els deïem cantants, músics o intèrprets. I ara tothom és una estrella del rock. Com va començar tot? En el meu cas, tot va començar quan em vaig enamorar de la guitarra, ha estat la meua relació més duradora. Vaig conèixer Bo Diddley en una habitació d'un motel a Long Island. Portava el seu barret negre, calçotets blancs, i allà hi havia la seva guitarra elèctrica de forma quadrada recolzada en una cadira. I al llit, sota els llençols, hi havia la preciosa Cookie, a qui va presentar com la seva corista. Vaig saber aleshores que aquella era la vida que volia viure! Va dir una vegada: «Només a través de la música vaig aconseguir mantenir-me a flotació». De veritat va ser així? Quan va morir el meu pare tenia només setze anys i la meua família es va ensorrar. No sabíem com sobreviure sense ell. Era un home màgic que convertia la vida en una gran aventura. Va ser la música la que em va ajudar a travessar el dol. La música té grans qualitats curatives. Què va trobar en la música que no va trobar enlloc més? Vaig trobar sentit en un món sense sentit. Fins i tot avui, a la meua edat, el més difícil és acceptar que la vida és bella mentre passen horrors al món. El món necessita harmonia, melodia i ritme. No caos ni destrucció. Què queda intacte d'aquell jove músic d'Aquashow? Encara continuo tenint la mateixa fam existencial, el mateix desig de ser transportat a un altre món quan pujo a l'escenari. I, sobretot, des del meu primer disc, Aquashow, fins a l'últim, Infinity, sempre he volgut explicar la meua història a través de les meves cançons, i això és el que he fet durant aquests cinquanta anys. És gairebé com una teràpia constant. Cada nova cançó que composo m'obliga a mirar-me a mi mateix. Com manté viva la necessitat de continuar escrivint cançons? Cada vegada que agafo la guitarra, tinc la sensació que hi ha una cançó a dins esperant ser alliberada. Però la musa va i ve. L'estiu passat vaig escriure més d'una dotzena de cançons en poques setmanes quan vaig llogar una casa a Normandia, i no tinc ni idea de per què vaig ser tan prolífic. Millor no preguntar-ho! Tot i ser americà, ha dit que se sent més a casa a França i Espanya. Diuen que un expatriat se sent més a casa quan no és a casa, i crec que això em defineix molt bé. Des de jove he tingut una ànima inquieta que volia estar en moviment. Vaig créixer als suburbis de Nova York i tot el que estimava era a Califòrnia: Hollywood, el surf i The Beach Boys. Però Europa va ser molt guaridora per a mi quan hi vaig arribar el 1971. El vell món es va convertir en el nou món per a mi. Aquí vaig poder tornar a somiar i reinventar-me. Tinc entès que coneix molt bé Girona i les seves comarques. És clar! He estat a Girona i conec bé la Costa Brava. Salvador Dalí va ser una gran inspiració per a mi quan el vaig descobrir; he intentat crear lletres tan surrealistes com les seves pintures i he visitat el seu museu a Figueres. Què pot esperar el públic del concert a la Sala La Mirona? Crec que la pregunta és més aviat què puc esperar jo del públic a la Sala La Mirona. Els membres de la Murphyland Band són el virtuós guitarrista Olivier Durand, el percussionista Alan Fatras i la violinista Melissa Cox. Som una banda molt sòlida i ens encanta tocar junts. Tot i que ja he tocat a Girona abans, estic segur que serà com la primera vegada. Aquesta és la màgia de l'escenari. Quin és el secret per donar-ho tot cada vegada

que puja a l'escenari? Cal estar preparat en tots els sentits. Fer la llista de cançons, repassar els arranjaments al camerino, assegurar-se que la guitarra està afinada i, per descomptat, treballar amb el tècnic de so durant la prova. Diuen que la clau de la inspiració és estar sempre preparat per a quan arriba, i gairebé sempre em sento així a l'escenari. Els concerts treuen el millor de mi, i per què passa això continua sent un misteri... D'aquí a cent anys, si algú troba una de les seves cançons sense conèixer qui va ser Elliott Murphy, què li agradaria que sabés de vostè? Només puc dir que he intentat ser fidel a mi mateix amb la ingènua esperança d'assolir algun tipus d'immortalitat. I potser ho he aconseguit. Crec que és el millor Elliott Murphy qui escriu les meves cançons, i m'agradaria poder ser aquest Elliott Murphy tot el dia. Però tinc les mateixes pors, angoixes i inseguretats que tothom. Si em pregunto què pensarà aquella persona que escolti la meua música d'aquí a cent anys, espero que pensi: «aquí hi ha algú que va intentar dir alguna cosa significativa... i estimava el rock and roll!».

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/05/25/dali-em-inspirar-escriure-lletres-130579238.html>